Die digitale Landesbibliothek Oberösterreich

oö landes bibliothek

Terms and Conditions

The Library provides access to digitized documents strictly for noncommercial educational, research and private purposes and makes no warranty with regard to their use for other purposes. Some of our collections are protected by copyright. Publication and/or broadcast in any form (including electronic) requires prior written permission from the Library.

Each copy of any part of this document must contain there Terms and Conditions. With the usage of the library's online system to access or download a digitized document you accept there Terms and Conditions.

Reproductions of material on the web site may not be made for or donated to other repositories, nor may be further reproduced without written permission from the Library

For reproduction requests and permissions, please contact us. If citing materials, please give proper attribution of the source.

Imprint:
Director: Mag. Renate Plöchl
Deputy director: Mag. Julian Sagmeister
Owner of medium: Oberösterreichische Landesbibliothek
Publisher: Oberösterreichische Landesbibliothek, 4021 Linz, Schillerplatz 2

Contact:
Email: landesbibliothek(at)ooe.gv.at
Telephone: +43(732) 7720-53100

orosz hadtestparancsnokság nagy sietséggel pakkolt s menekült hátra. Este kilenc óra tájban már engem is vittek s egész éjjel s másnap egész nap gyalogoltunk. Zolkiewben egy udvarban helyeztek el. A gondolat, hogy a halálnak nézek elébe, irtózattal töltött el s gondoltam, hogy ha most az éjjel meg nem szököm, nem menekülhetek. Számítottam, hogy a mellénk állított őrök a fáradságtól úgy is kimerültek s talán siker fogja koronázni kisérletem. A fáradság, törődöttség mázsányi súllyal nyomta szememet. Már a harmadik őrváltás is megtörtént. Idegeim végsőkig feszültek... Láttam, a muszka küzd az álommal... Már hallottam az alvó lélegzését... Próbát kell tenni. Erős, hangos mozgással megfordulok fekvőhelyemen... Semmi gyanús. Újabb várakozás. majd felállok, pár lépést teszek, újra várok. Körös-körül csend, csak az országútról az orosz trén zörgése hallik. Macskamódra közeledem a kerítéshez, melyen átugrottam a túlsó udvarba. Most már szabadon lélegzem. Csak innen el s mentől hamarább ki a városból.

Fähnrich Sigmund Árgay.
Árgay Zsigmond zászlós.

Sikerült. Mire hajnalodott, a városon túl a szabadban voltam. Mintha nem is lettem volna fáradt, amennyire erőm engedte, észak felé tartottam s étlen-szomjan késő délutánig mentem, folyton katonaság, trén közepette, melyek civil munkásnak néztek. Este egy orosz egészségügyi intézet emberei között vacsoráztam, közöttük háltam. Így volt a legbiztosabb, itt bizonyosan nem keresnek.

Másnap déltájra ébredtem fel, éppen ebédidőre. Újra az oroszok vendége voltam. Aztán bolyongtam egy ideig és Mosty Wilkienél az orosz állások mögé jutottam. Az orosz ágyúk mellett jártam s az orosz katonák között, a sík terepen láttam a mieink állását is. Alig volt ennivalóm s elmenni erről a területről mégsem akartam, mert az erős ágyútűzből reméltem, hogy a mieink újra előretörnek. Az éhség mégis kihajtott — szerencsétlenségemre — mert elfogtak s előállítottak Mosty Wielkin. Estefelé történt ez s az éjjel már eszeveszetten mentek az oroszok visszafelé s engem mint gyanús idegent magukkal cipeltek egy darabig, de én visszamaradtam tőlük. Reggelre azonban megtaláltak. Soha életemben még oly verést nem kaptam, mint ezért a kisérletért. Félig betegen, félig nyomorékon vittek Oroszország felé. Kiew előtt lemaradtam a transzporttól és magam sem tudom, hogyan vánszorogtam napokon át. Talán már nem is akarattal szöktem. És most sikerült. Magam sem tudom, hogy jutottam Sokolig, hol bent a városban elrejtőztem. Nyomorogva éltem egy templom pincéjében. A templomszolga adott néha ennem. Talán inkább az a remény táplált, hogy közel van a szabadulás órája. Július 21-én, vasárnap hajnalban, irtózatos ágyútűz után a mieink áttörték a frontot a várostól északra. Az orosz eszeveszetten menekült... És én ott voltam a mieink között négy keserves hónap után...

Árgay Zsigmond zászlós.

Éljen.

Hoch Ungarn, kühn und heldenhaft,
Wie mancher Deutsche von Euch sang!
Nun gibt die Waffenbrüderschaft
Den alten Liedern neuen Klang.

Ihr Recken, ist's nicht wohlgetan,
Dass uns die Not zusammenschweisst?
Bald bricht die schöne Zukunft an,
Die uns für immer Brüder heisst.

Thoma Ludwig.